

Pol za smeh, pol za res.

Iz torbe o. Ivana Svetokriškega.

(Priredil Josip Balič.)

13. Stoj, jenjaj, da ne oskruniš podobe!

Kralj Demetrij je oblegal svoje dni mesto Rodanos z močno vojno. Obkolil je Rodance tako spretno, da niso mogli dobiti več živeža od nobene strani. Vendar se niso hoteli vdati. Razjarjen zapové Demetrij svojim vojakom, naj mesto naskočijo, zidovje porušijo in meščane pobijejo.

Huda je tedaj predla Rodancem. Videč pred seboj neizogibno smrt, se spomnijo v tej stiski prelepe podobe, katero je bil narisal njih rojak Protogora. Bila je ta podoba tudi Demetriju dobro znana in vedeli so Rodanci, da jo visoko ceni sovražni jim kralj. Kaj storé? V nadeji, da potolažijo Demetrija, razobesijo podobo ob zidu, kjer so najsrдитеje naskakovali mesto njegovi vojaki. In res se Rodanci niso varali. Ko Demetrij ugleda znano mu podobo, zakliče takoj vojakom z močnim glasom: »Stojte, nehajte, da ne oskrunite in izkazite podobe!«

* * *

Tudi naše življenje je vojskovanje na zemlji. Ne zabi nikdar, da je tvoje telo tempelj sv. Duha in tvoja duša podoba božja!

14. In duša?

Nekega dne je prišel k cesarju Karolu V. visok državnik ter mu svetoval, rekoč: »Cesarost! Zdaj imate najugodnejšo priliko, da planete z močno vojsko v Italijo ter si prisvojite to lepo deželo. Laški knezi so si namreč močno v laseh in niso kar nič pripravljeni na vojno«.

»Prav pravite,« odvrne cesar, »da bi bilo zdaj zelo ugodno, da napadem Italijo ter si jo podjarmim. Ali, kako bi bilo pa z dušo našo? Kaj pomaga človeku, če pridobi ves svet, če pa trpi škodo na svoji duši? Italija je res plemenita in krasna dežela, ali neprimerno lepša in plemenitejša je duša, katere jaz ne dam za sto laških dežel.«

Na te odločne cesarjeve besede odide modri državnik z dolgim nosom.

